

Chương 62

Thấy Nghĩa Quyết Làm

D

iệu Diệu Thần Ông Bạch Vân Phi giang rộng đôi tay ôm lấy chúng động viên:

- Các người không nên sợ, mọi việc đã có sư bá tổ ta đây rồi!

Huynh muội nhà họ Thạch ngược mắt lên nhìn lão cùng hỏi:

- Chúng tôi không sợ lão ta, nhưng lão ta làm sao lại là Bát Khiếu Thư Sinh Điều Vũ Thông đã chứ?

Bát Khiếu Thư Sinh lúc ấy thâm hiểu nỗi khổ tâm của mình khó lòng giải bày trong phút chốc, lúc ấy chỉ cười khổ một lúc rồi quay nhìn sang Nguyệt Hà nói:

- Hà nhi, ta chính là ngoại tổ của người đây, bây giờ chúng ta đi thôi!

Tăng Nguyệt Hà (thật ra là Điều Thúy Linh) nãy giờ đã biết nhưng nén trong lòng, lúc này mới sung sướng bật ồ lên khóc:

- Ngoại tổ!

Rồi ôm chầm lấy Bát Khiếu Thư Sinh, phút chốc hai người cử bước đi!

Chưa được bao lâu, hốt nhiên Thạch Ngọc Trân gọi lớn:

- Lão công công, chậm chân!

Bát Khiếu Thư Sinh tuy chỉ mới ở cùng mấy ngày với bọn chúng nhưng rất yêu bọn chúng, khi ấy nghe gọi liền dừng chân nói:

- Thạch cô nương, có lời gì muốn nói cùng lão hủ?

Thạch Ngọc Trân mắt cay cay ngấn ngược nhìn Diệu Diệu Thần Ông Bạch Vân Phi nói:

- Bạch gia gia, chúng ta có thể trả Ngọc Tiền cho họ chứ?

Bát Khiếu Thư Sinh nghe vậy gật gù, trong đầu ngẫm biết vị cô nương này tâm tính lương thiện hiền hòa.

Diệu Diệu Thần Ông cũng vui trong lòng khi thấy Ngọc Trân tính tình chính trực nhưng lại không đồng ý với lời này của cô, lão liền nói:

- Hải nhi, đối với lão ma đầu này tuyệt không được dung tình độ lượng nên biết nếu Long Hồ Ngọc Tiên này nếu rơi vào tay lão ta, lão ta lại đoạt được nửa chiếc Ngọc tiên còn lại, luyện thành bất tử công lực lúc đó thiên hạ võ lâm sẽ gặp một đại họa không lường nổi!

Thạch Ngọc Trân ngây thơ nói:

- Chúng ta cứ giao trả sau đó đoạt lại cũng không giống nhau sao?

Thần Ông lắc đầu nói:

- Không được, năm xưa gia gia đánh không lại lão ta, chỉ sợ bây giờ cũng không phải là đối thủ của lão ta, làm sao đoạt lại chứ?

Thạch Ngọc Trân vẫn giọng chân thật ngây ngô:

- Thì ba chúng ta hợp thủ lại!

Diệu Diệu Thần Ông nghiêm mặt:

- Chúng ta làm sao lấy nhiều hiệp ít được chứ, há như thế không tổn quang minh chính trực hay sao?

Thạch Tuấn Minh nghĩ ra được điều gì liền hỏi:

- Bạch lão gia đã biết mình không thể thắng nổi lão công công... à không lão... lão ma đầu, vậy tại sao còn ra tay đoạt lấy Long Hồ ngọc tiên?

Diệu Diệu Thần Ông ánh mắt bỗng quắc lên ngược nhìn trời cười lớn nói:

- Người hỏi điểm này khá lắm! Bọn trẻ các ngươi cần phải biết rõ chân lý đại đạo này!

Bát Khiếu Thư Sinh trên mặt đầy những nụ cười đau khổ, nếu bằng vào cá tính giết người trong nháy mắt năm xưa thì với lời nói cao ngạo này của Diệu Diệu Thần Ông dù lão ta có mười cái mạng sống cũng không còn lấy một cái! Bát Khiếu Thư Sinh cố dẹp hết mọi nộ khí chợt khởi, giữ vững bốn tính thiện lương, thần tình ôn hòa như chưa bao giờ nghe thấy lời nói ấy bao giờ!

Diệu Diệu Thần Ông nhìn thấy thần sắc Bát Khiếu Thư Sinh bất giác trong lòng cảm thấy quái lạ: "Lão ma đầu này sao hồi này lại tốt như vậy chứ? Thật quái lạ.. quái lạ!".

Nhưng cảm nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu lão ta, rồi những ý nghĩ oán ghét lão ma đầu năm xưa lại nổi lên như cũ.

Lão ta nghiêm mặt nói:

- Hài nhi, ta dù biết hôm nay không phải là địch thủ của lão ma đầu này nhưng vì đại sự cứu toàn bộ võ lâm nguyên hi sinh mạng già này!

Bát Khiếu Thư Sinh vẫn im lặng, gật nhẹ đầu cố gạt hết tạp niệm. Huynh muội nhà họ Thạch trong đầu vẫn chưa hiểu hết ra tại làm sao hành động đoạt lấy Ngọc Tiền lại là đúng đạo nghĩa? Bọn chúng bốn mắt nhìn nhau rồi lại ngược nhìn mặt Diêu Diêu Thần Ông.

Diêu Diêu Thần Ông hiểu ý chúng đang hoài nghi, liền tiến lên một bước giải thích:

- Lão phu đã nhất tâm tử chiến, Ngọc Tiền đã ở trong tay nếu như thoát khỏi độc thủ của ma đầu thì tốt, bằng không thì...

Lão ta nói đến đó thì đưa bàn tay đang nắm chiếc Ngọc Tiền lên, tiếp:

- Lão phu sẽ hủy Ngọc Tiền này trước rồi thí mạng với lão ma đầu dù có chết thì cũng toại nguyện vì đã khử trừ di họa kiếp cho võ lâm về sau!

Bát Khiếu Thư Sinh hốt nhiên cười nhẹ đáp:

- Chết như vậy mới được coi là “vong sinh thủ nghĩa”?

Diêu Diêu Thần Ông phẫn hận thật sự, thét lên:

- Người nghĩ ta với người như nhau sao, lòng dạ lúc nào cũng suy tính hại người khác mình ư!

Bát Khiếu Thư Sinh cười lên “ha... ha” rồi nói:

- Bạch huynh, người hôm nay đã quyết hy sinh vì nghĩa, thật khiến cho lão hủ muôn phần bội phục!

Nói rồi như không thèm để ý đến lão nữa liền quay người định dẫn Tăng Nguyệt Hà đi.

Diêu Diêu Thần Ông thật bất ngờ trước thái độ thế này của Bát Khiếu Thư Sinh, kinh ngạc biến thành tức giận lão bỗng thét lên:

- Diêu Vũ Thông, người thật sự không dám trí mạng với lão phu lần này sao?

Bát Khiếu Thư Sinh dừng chân quay lại lần thứ hai! Quay người thần tình lãnh đạm nói:

- Bạch huynh, lão hủ hôm nay không muốn động thủ cùng người là vì có một nguyên nhân khác, chỉ vì lời nói ra quá dài lại thêm lão hủ không muốn nói, mong lão huynh chớ nên ép người!

Diệu Diệu Thần Ông chợt cười lên khanh khách nói:

- Nguyên nhân gì chứ. Ngoài việc ngươi sợ lão phu hủy bỏ ngọc tiền này! Con người người đa đoan xảo quyết há lại có thể lừa ta được nữa sao chứ! Ngươi lột chiếc mặt nạ giả lương thiện của ngươi ra đi để cùng lão phu động thủ.

Thật khó có ai nhìn nổi đến mức này!

Bát Khiếu Thư Sinh lặng người, nhưng trên mặt biến sắc đến mấy lần, đột nhiên một tiếng cười man dại, râu tóc lão ta dựng đứng lên, sát khí đầy mặt, lão ta bước lên trước...!

Diệu Diệu Thần Ông hiểu ra chuyện sắp xảy ra liền đẩy bọn huynh muội họ Thạch ra chuẩn bị nghênh chiến.

Nào ngờ Bát Khiếu Thư Sinh tiến lên mấy bước đột nhiên thở dài một tiếng rồi quay phắt người nhắc bóng Tăng Nguyệt Hà lên lao vút vào không trung...

Diệu Diệu Thần Ông hoang mang tột độ không thể tưởng lão ma đầu Bát Khiếu Thư Sinh lại xử sự như vậy, giọng run run hỏi:

- Quái lạ, quái lạ! Lão ta hôm nay lại biến tính như thế! Vô cùng kỳ quái...không hiểu nổi!

Rồi quay sang nhìn bọn nhỏ hỏi:

- Hải nhi, các người tại sao lại quen với lão ma đầu kia chứ?

Lúc ấy huynh muội nhà họ Thạch ngập ngừng rồi mỗi người mỗi câu kể lại toàn bộ câu chuyện từ khi quen biết Phương Hiểu Trúc đến khi gặp Bát Khiếu Thư Sinh và đến bây giờ cho Sư bá tổ mình nghe.

Khi kể xong Thạch Tuấn Minh đột nhiên hỏi một câu:

- Bạch gia gia, việc Bát Khiếu Thư Sinh đến Nhân Quỷ Sầu cứu người có phải là một việc xấu không?

Diệu Diệu Thần Ông lắng nghe bọn chúng kể lại câu chuyện, trong đầu lão ta phân tích từng chi tiết ngầm thấy con người Bát Khiếu Thư Sinh tựa như khác hẳn với ngày xưa. Đến khi nghe Tuấn Minh hỏi lão trầm ngâm giây lát nói:

- Cứu người đương nhiên không thể coi là việc xấu!

Thạch Ngọc Trân nhú môi nói:

- Cứu người đã không phải là một việc xấu vậy tại sao gia gia không đem Hương Mộc Châu cho lão ta mượn? Chẳng lẽ việc tốt người xấu lại không làm được sao?

Diệu Diệu Thần Ông chấn động trong lòng, ngầm trách “Bạch Vân Phi! Bạch Vân Phi! Người từng cho mình là bậc cao nhân ẩn thế luôn vì đạo nghĩa! Vậy mà một kiến giải này cũng không bằng lũ trẻ con này, thử hỏi còn gì là “Hành nghĩa phi đạo” nữa chứ. Việc này nếu như không ra tay trợ giúp, há còn phân biệt thị phi với Bát Khiếu Thư Sinh nữa sao?”

Càng nghĩ lão ta càng tự thẹn, lát sau lão hai tay nắm bọn huynh muội nhà họ Thạch nói:

- Chúng ta đuổi theo bọn họ, đem Hương Mộc Châu cho họ mượn!

Rồi không thể chậm thêm một giây, lão ta nhún mình mang theo bọn chúng truy đuổi..

- o O o -

Hôm ấy đã là ngày hai mươi chín tháng bảy, Nhạc Dương Tứ Tú Trang được trang hoàng lộng lẫy rất chỉnh tề chuẩn bị cho ngày lễ thượng thọ của Phương Ấm Thần. Khách nhân bằng hữu Hắc Bạch lưỡng đạo đều lục đục người trước kẻ sau kéo đến rất đông, mọi người đều được đón tiếp một cách nồng nhiệt và điều được bố trí ăn ở theo từng dãy phòng bên trong trang phủ.

Cầm Tâm Hồng Tuyền Tăng Nguyệt Hà (đây là Nguyệt Hà thật sự vừa được Bách Biến Thiên Tôn hoá đổi Tăng Nguyệt Hà giả, mà đến Nhân Quỷ Sầu như trên ta đã biết), trong những ngày này cô ta vô cùng bận rộn đến nỗi những công việc tiếp khách đều giao phó cho người tâm phúc trong gia phủ.

Một hiện tượng mà người ta nhận thấy nơi Tăng Nguyệt Hà là tính tình ôn hòa dễ gần, thân mật đột nhiên biến mất, trong ánh mắt là sự lãnh đạm thờ ơ và rất ít nói!

Kỳ quái nhất là bọn hai người Bát Đệ Tú Tài Thân Ngự Chúng và Lạc Địa Phi Long Trác Khuê Thường, họ là hai người thường thân cận bên cô thường ngầm gặp nhau bàn bạc kế sách giải quyết mọi chuyện trong Phương phủ, mà cũng chẳng lâu đâu chỉ mới vừa đêm hôm trước đã cùng với cô ta trong ngôi nhà

tranh bí mật bên ngoài thành tây bàn sự, vậy mà nay chỉ nhận được ở cô ta những cái nhìn lạnh khiến họ không thể hiểu nổi nguyên nhân tại sao!

Lại thêm một ngày, ba mươi tháng bảy.

Một số khách thâm tình với Phương Ấm Thần cảm thấy không hài lòng khi vẫn không thấy phu phụ Phương Ấm Thần xuất hiện đón tiếp, tuy nhiên điều đó vẫn chỉ là hoài nghi trong lòng mà chưa tiện nói ra. Lại nói mặc dù Tăng Nguyệt Hà cố che giấu thế nào thì cũng đã có không ít khách nhân để lòng hoài nghi về sự vắng mặt này của phu phụ Phương Ấm Thần!

Lễ tuyên thọ dự định vào đúng giờ ngày kéo dài đến chiều hôm ấy.

Tiệc khách được chia ra ba căn phòng lớn, khách tiếp trong mỗi phòng không giống nhau. Những vị khách trước đó được phát giấy mời tham dự đại hội ngày mười lăm tháng tám thì được tiếp vào phòng chính đại lễ.

Loại khách thứ hai là cao thủ võ lâm nhưng nằm ngoài bát đại môn phái thì được tiếp ở phòng thứ hai bên trái, và những nhân sĩ ít tiếng tăm thì vào phòng thứ ba bên phải. Hiển nhiên sự bố trí này là đã có chủ ý của Tăng Nguyệt Hà!

Thiên Long Kiếm Hà Trạch Long của Võ Đương đến dự lễ dẫn theo một vị sư đệ mặt mày dần dần không lấy gì làm khôi ngô cho lắm, vị sư đệ này hiển nhiên là được mời vào phòng thứ ba!

Tiếp theo bọn họ là một bọn ba người Tuệ Nhân sư thái cùng hai đệ tử, một ni cô chính thống và một cư sĩ tại gia! Tuệ Nhân sư thái thân phận giang hồ không thể bằng các vị chưởng môn bát đại môn phái, lại nhân không lường trước được sự bố trí phòng khách lại như vậy, nên được mời vào phòng thứ hai.

Vương Ngọc Liên lúc này đã hóa trang thành một tu sĩ tại gia theo chân Tuệ Nhân sư thái, cô đưa mắt nhìn vẫn không thấy bóng dáng Thiên Long Kiếm và Phương Hiểu Trúc đâu trong lòng bất an liền nói:

- Sao không thấy bọn họ?

Tuệ Nhân sư thái đưa mắt ngẫm thị ý cô ta phải nên bình tĩnh giữ kín miệng, động thời lúc ấy gọi một lão nhân tóc tai rối xù.

Vị lão nhân thấy Tuệ Nhân sư thái liền cởi mở nói:

- Sư thái, thật hân hạnh! Hân hạnh!

Tuệ Nhân sư thái hai tay chắp trước ngực liền nói:

- Không ngờ Độc Thủ Cổ đại hiệp danh chấn tây bắc cũng đến tham gia ngày náo nhiệt này!

Độc Thủ Kim Cương Cổ Đại Hy cười cười nói:

- Sư thái là người gác chuyện hồng trần mà cũng bất cam buồn tẻ, há gì đến quỷ tả tơi phiêu linh này lại đứng ngoài nhìn? Sư thái nghĩ đúng không?

Hai câu nói nửa đùa nửa thật này cũng đủ thấy đều là những người không thuộc bá đạo!

Tuệ Nhân sư thái lúc ấy dẫn bọn Ngọc Liên và Diệu Như lấy thân phận văn bối khấu kiến Độc Thủ Kim Cương, thế nhưng lúc này Ngọc Liên đã biến thành một cô nương nhan sắc tầm thường không có gì nổi bật với cái tên Hoàng Anh.

Cổ Đại Hy lúc đó chỉ vào Hoàng Anh (Ngọc Liên) nói:

- Tiểu nữ này cốt cách khá lắm, sư thái quả hữu duyên chọn đệ tử!

Rồi đưa mắt nhìn đánh giá Hoàng Anh một lát, hốt nhiên thở dài thâu hồi ánh mắt lại.

Tuệ Nhân sư thái thần sắc lão ta chỉ cười trong lòng, không nói gì thêm.

Ngọc Liên lúc này đã hóa trang không còn là một cô gái xinh đẹp không có gì đáng nổi bật nhưng chỉ qua ánh mắt của mình Độc Thủ Kim Cương lại đánh giá cô cao như vậy, trong lòng đã cảm kích khâm phục vị Độc Thủ này.

Lại nói Ngọc Liên bản tính nhiều lời, lúc ấy cũng khiêm tốn nói giả một câu:

- Văn bối trí dung thiên lậu, lão tiên bối há lại đề cao!

Độc Thủ qua ngữ âm của Hoàng Anh quả nhiên thấy mình đoán không sai, liền cười ha ha nói lớn:

- Hoàng cô nương, bằng vào một câu này thôi cũng đủ chứng minh lời ta nói không sai, công phu của cô nương ít ra cũng đã được đến bảy tám thành hỏa hầu của sư thái.

Chỉ mới bằng ngữ âm mà lão ta đoán định ra công phu của đối phương cũng đủ thấy lão ta không tầm thường tý nào! Tuy nhiên lão ta không thể ngờ vị tiểu cô nương này công lực còn thâm hậu hơn lão nghĩ nhiều vì cô ta từng phục linh đơn của Đạt Ma Sư Tổ!

Hoàng Anh lúc ấy ngó người ra, Tuệ Nhân sư thái lại nghĩ theo hướng khác cười nói:

- Anh nhi, vị Cổ tiên bối này tính cách kỳ quái, đã từng đấu khẩu với ta trước đây bất phân thắng bại, người không cần giữ kẽ, có gì thì cứ việc nói ra thoải mái tiếp Cổ tiên bối một phen!

Độc Thủ Kim Cương nghe vậy cười lớn, khoái chí nói:

- Ta cũng đã nhiều lần muốn tìm một đệ tử như vậy, sau này mới dịch lại lão ni cô người!

Lại nhìn Hoàng Anh cười nói:

- Hài nhi, người còn chưa xuống tóc chưa thể coi là ni cô, theo lão phu qua bên kia nói chuyện tránh để người ta cười!

Hoàng Anh bĩu môi nói:

- Gia sư từ trước đến nay chưa hề cố chấp quy củ này!

Độc Thủ Kim Cương tuy đối với Tuệ Nhân sư thái giao hảo không tồi, nhưng thấy đồng hóa trong một bàn không tiện lại nhân bà ta phá hứng thích nói chuyện của lão liền kêu Ngọc Liên sang ngồi chung bàn với mình.

Lúc ấy Hoàng Anh nhận được cái gật đầu của Tuệ Nhân sư thái liền sang ngồi cùng bàn với Độc Thủ Kim Cương, một già một trẻ huyền thuyên đấu khẩu không dứt, Ngọc Liên lúc ấy phải tinh minh lắm mới không thất thế trước lão già.

Chính lúc ấy bỗng nhiên nghe thấy tiếng một tràng vỗ tay vang dậy, khiến bọn họ phải dừng câu chuyện lại rồi cũng như toàn bộ khách trong bàn đều đưa mắt nhìn theo hướng cửa thì thấy Tăng Nguyệt Hà dẫn theo một đám người bước vào phòng khách.

Vương Ngọc Liên đối với số người đi theo chân Tăng Nguyệt Hà đã biết qua lúc ấy cứ lần lượt nói với Độc Thủ Kim Cương biết.

Đám người đi theo sau Nguyệt Hà đó là La Thủ Thư Sinh Âm Sâm, Phong Lâm Song Tiên nhà họ Hồ, Thiên Bích Thủ Triệu Chấn Khuê, Huyền Y Nương Tử Tuyết Khi Sương, Vô Thường Hạng Dục Lạc Thiết Ngưu và Đoạn Hồn Thủ Trịnh Thiên Tài, cả bảy người đều là người tâm phúc mà Cẩm Tâm Hồng Tuyến Tăng Nguyệt Hà giao du sớm nhất.

Độc Thủ Kim Cương vừa nghe Ngọc Liên nói vừa nhìn chằm chằm Nguyệt Hà với cặp mắt khinh bỉ.

Vương Ngọc Liên nhìn thấy thần tình lão ta như thế không hiểu lão ta đến đây ngoài dự lễ chúc thọ ra còn có dụng ý gì khác nữa không!

Lúc ấy bỗng nhiên lão ta nghiêm nét mặt nói:

- Hoàng cô nương, lão phu có điều muốn nói trước với cô nương, không biết cô nương có nghe lọt tai không?

Ngọc Liên biết là sắp có chuyện nhưng cố làm bình thường cười nói:

- Lão tiên bối có lời gì cứ chỉ giáo cho!

Lão thở dài nhẹ nói:

- Không giấu gì cô nương, lão phu lần này đến đây là có ý đòi ở Cẩm Tâm Hồng Tuyến một chuyện đạo lý, nhờ cô nương chuyển cáo lại với lệnh sư tạm thời lánh mặt nơi khác để tránh rơi vào tình thế khó xử!

Vương Ngọc Liên cười lãnh đạm nói:

- Lão tiên bối khỏi cần áy náy về sự có mặt của lệnh sư, cứ yên tâm mà thi thủ!

Độc Thủ Kim Cương thoáng ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương có thể thay mặt lệnh sư để hành sự sao?

- Vãn bối không nắm chắc như vậy thì dám nói bậy sao!

Độc Thủ Kim Cương “Á...” lên một tiếng, rồi hỏi:

- Lệnh sư quan hệ mật thiết đối với đệ nhị Trầm phu nhân, há cũng có chỗ không mặn ý với Tú Tú Trang hay sao?

Vương Ngọc Liên giữ bình thần cười cười, khiến Độc Thủ Kim Cương khó đoán ra nội tình như thế nào.

Vừa lúc ấy, sau khi La Thủ Thư Sinh yêu cầu toàn trường giữ im lặng thì Tăng Nguyệt Hà ra giữa phòng khách giọng thành khẩn nói:

- Hôm nay nhân ngày thượng thọ gia ông (Cách gọi kính cẩn bố chồng) thừa mong thịnh ý của chư vị tiên bối đến chúc mừng, nhị vị lão nhân gia tự hơi hổ thẹn nên trước đây ba hôm đã lánh đến Tây Hồ, căn dặn vãn bối phải cung kính tiếp đãi quý vị lão tiên bối vài chung!

Vừa nói xong đã thấy La Thủ Thư Sinh dâng đến một chén bạc đầy rượu Tăng Nguyệt Hà liền hai tay nâng chén uống cạn một hơi, lúc ấy toàn trường lại nổi lên tiếng vỗ tay rầm rầm...

Thế nhưng lẫn trong tiếng vỗ tay người ta đều nghe rõ một giọng cười lạnh ẩn chứa đầy vẻ khinh bỉ!

Mọi người trong phòng khách cả kinh, tiếng vỗ tay im bật ngay tức khắc, căn phòng đông người bỗng chốc im lặng đến lạ thường!

- o O o -